

2011. november 1. – kedd

Lukács evangéliuma 10,41-42: Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalanokodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

Sokakkal együtt én is feltettem már a kérdéseket, az ige kapcsán. Mi lett volna, ha Márta is leül Jézust hallgatni, ki készítette volna el az ebédet? Miért rossz az, ha valaki szorgalmas, s igyekszik a lehető legjobban kiszolgálni a vendéget? Tényleg csak egyre, azaz igére van szükség, tehát házimunkára nincs szükség? Ha Mária a jó részt válaszolta, akkor a Márta cselekedetei a rosszat jelentik? Azt vettem észre, hogy miközben ezeket a kérdéseket felteszem, és újabb kérdéseket próbálok megfogalmazni, már nem is az ÚR akaratának a megértése a fő célom, hanem az, hogy több kifogásom legyen. És szándékosan kihagyok az igéből egyébként világos gondolatokat, ha azok nem felelnek meg kifogásokat kereső érveimnek. Mit is hagytam el? Például Márta hozzáállását, aki Jézusnak azt mondja, hogy „URam, nem törődsz”? Nem is testvérét dorgálja, hogy magára hagyta a házimunkával, hanem Jézust hibáztatja, hogy elvonta tőle a segítséget. Ma is sokszor hallani ezt a megközelítést: Jézus nem törődik azzal, hogy mik a feladataim, mennyi a tennivalóm, Ő csak hív, mintha egyéb dolgom sem lenne. Észre kell vegyem az igében, hogy noha Márta ilyen durván, szinte tisztelet nélkül szól, Jézus türelmesen, sértődés nélkül válaszol. És azt mondja, mint mindig, amire az embernek a legnagyobb szüksége van. Még meg is dicséri Mártát, vagy legalábbis tudtára adja, hogy nem maradt észrevétlen szorgalma, aggodása, csak erre épp nem lenne most szükség. Miért kellene Jézus mellett valakinek aggodni, nyugtalanodni például olyasm miatt, hogy meg lesz-e az ebéd? Itt többről van szó, a Gondviselő Isten van jelen Fia által. Nem a mai ebéd a kérdés, Isten életed végéig gondot visel, és kirendeli a szükségeset, itt fontossági sorrendről van szó. Most lehetne meghallani az ígét, a kijelentést, Isten üzenetét. És persze, hogy szükség van a házi munkára is, de amikor Jézus beszél, akkor igazán mégis csak egyre van szükség: Rá hallgatni. Mert amit az ÚR mond, az maradandó, az egy életre szólóan áldást jelent, világosságot támaszt. Ma sokan mondják, hogy rohanó világban élünk, és az emberek önmagukért rohannak, fáradoznak, s nem érnek rá Istent hallgatni. Időnként fel kell tenni magunknak a kérdést: mindarra szükség van, amit igyekszünk megszerezni? Fontosabbak ezek, mint az Ige? Mi az, ami maradandó? Miben látszik, hogy bízunk Isten gondviselésében? És ne feledjük az apostol felszólítását: áron is megvegyétek az alkalmakat, mert az idők gonoszak. Válaszd a jó részt.

2011. november 2. – szerda

Péter első levele 2,21: Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek.

Kitartóan cselekedni a jót, s ha úgy adódik, túrni érte a szenvedést, erre hívott el minket Krisztusunk, mondja Péter apostol. Ha ezt tesszük, akkor Megváltónk példáját követjük, Ő is ezt tette, mindig és mindenkivel a jót, és eltűrte, elhordozta az igazságtalan szenvedést. Első lépésként ezt nem is könnyű elfogadni. Mi úgy nőttünk fel, ha a családban nem is, de az iskolában, munkahelyen, társadalomban szinte mindenki azt a magatartást tartja normálisnak, sőt, nagyon is jónak és követendőnek, ha a jóért jóval, a rosszért rosszal fizetünk. Ha ezt tesszük, nem leszünk furcsák a környezetünk számára, de nem is engedelmesszünk URunk parancsának. Ha sikerül ezt elfogadni, azt gondoljuk, hogy megnyertük a nagy csatát, azt akarjuk, amit Krisztus akar, készek vagyunk a jóra törekedni mindig, és ha kell, elhordozzuk és elszenvedjük még a meg- nem-értést és az igazságtalanságot is. Magamon is sokszor tapasztaltam, másoknál is láttam, hogy mindennek megvalósítása nagyon nehéz, sokszor nem sikerül, kudarcot vallunk. Nem tudom, nem tudjuk szó nélkül elszenvedni azt, ami igazságtalan, még akkor sem, ha Krisztusért kellene elhordozzuk a megkülönböztetést, a szenvedést. Utólag aztán néha

rádöbbenünk arra, hogy nem a krisztusi indulatra hallgattunk, hanem saját temperamentumunk, és saját értékrendünk volt a meghatározó. De még az is megtörténik, hogy elhordozzuk a szenvedést Krisztus Nevében. De nem tesszük úgy, mint az apostolok, akik áldották Istent, hogy méltóvá tétettek a szenvedésre, hanem megkeseredve, önsajnálattal sóhajtunk nagyokat, hogy milyen nehéz az élet, milyen alázatosak vagyunk mi, de mennyire gonosz a világ, és senki nem akarja észre venni, hogy mi mennyire igazságtalanul szenvedő kegyes emberek vagyunk. Ezzel a panaszkodással már nem járunk Krisztus nyomdokain, Ő nem így szenvedett. Elméletben tudjuk, hogy a szenvedés szükséges az Isten gyermekeinek életében, azért kéréseinkben is, vágyainkban is az van, hogy ne kelljen szenvedjünk. Bizonyára nem kell keresni a szenvedést, de hitben segítsen oda minket Istenünk, hogy ha méltókká tétetünk arra, hogy Krisztus Nevéért adassék életünkben, segítsen minket az ÚR Lelke, hogy amire Krisztusban elhívtunk, azt Krisztus nyomdokait követve, az Ő példája szerint elhordozzuk. Ezt pedig tegyük egyedül Isten dicsőségére.

2011. november 3. – csütörtök

Zsidókhöz írt levél 13,15: Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tévő ajkaink gyümölcsét.

Egyetlen versben sok fontos tanulnivalót fedezhetünk fel. Az már a keresztyén ember számára ismert, az igében is magától érthető, hogy az ember egyik legnagyobb feladata, hivatása, hogy dicsőítse Istent. Néha megkérjük önmagunktól, hogy mit tegyünk, miként magasztaljuk Atyánkat? Zsoltárokat énekeljünk, vagy hálaadással imádkozzunk naphosszat? Megbotlik a nyelvünk, és nehezen találunk szavakat, szinte csak annyit tudunk ismételni, hogy köszönöm Istenem, dicsérlek Téged, mennyei Atyám. A mai igevers segít nekünk, amikor tanít az Isten dicséretére. Isten magasztalni Krisztus által lehet. Hiszen mennyei Atyánk az Ő Fiában gyönyörködik, és bennünk is akkor, ha Őbenne élünk. És Krisztus által lehet Istenünket magasztalni. Isten dicsőítését áldozatnak nevezi itt az ige. Ma nincsenek állat áldozatok, mint az Ószövetségben, de amikor mennyei Atyánkat magasztaljuk, ez Előtte áldozat értékű. Istenünket úgy is dicsérhetjük, ha vallást teszünk Róla az emberek előtt. Amikor másoknak elmondjuk, kicsoda a mi Istenünk, és hogy Ő milyen csodálatosan visel gondot rólunk atyai szeretetével, akkor az magasztalás. A hitnek ez egyik gyümölcse, az, hogy hiszünk Istenben így teljesedik ki, hogy megvan az eredménye, következménye, gyümölcse, amikor vallást teszünk Istenről. És mindez itt felszólító módban áll előttünk, vigyük Isten elé krisztus által ezt az áldozatot, ajkainkkal tegyük vallást az ÚR Nevéről. Semmi mást nem kell ehhez tenni: dicsérjétek az URat!

2011. november 4. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 44,22: Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!

Nagyon hálásnak kellene lennem, amikor ezt az igét olvasom, de azon bánkódom, és amiatt szégyenkezem, hogy nincs meg bennem a nagy eufória, a hatalmas lelkesedés, kitörő öröm és hála. Lehet, hogy azért, mert sokszor hallottam már ezt az üzenetet. Amit az ember sokszor hall, ismer, annak már nem tud úgy örüdni. Semmiképp nem akarom magam menteni, mégis úgy hiszem, hogy a szívemben, sokunk szívében ott van az öröm és a hála, akkor is, amikor ez nem látszik annyira nyilvánosan, amikor nem ugrándozva és nevetve fejezzük ki szívünk örömét. Örömünk és hálánk egy idő után már nem annyira látható módon nyilvánul meg, hanem inkább magatartásunkban, életvitelünkben, hálából fakadó cselekedeteinkben. Ha szabad egy hasonlattal élni, talán olyan ez, mint amikor egy egyszerű és szerény családból származó fiatal bejut a főiskolára. Természetesen örvendezni fog amikor megtudja, hogy felvették, felhívja családtagjait, elmondja barátainak, vidám és örvendező

lesz pár napig. De nem tart ez a mosolygós állapot évekig, hanem sokkal inkább azzal mutatja meg örömét a későbbiekben, ha jól tanul, törekszik eredményessé tenni a következő éveket. Minket is felvett mennyei Atyánk az üdvözülők közösségébe, az által, hogy megbocsátotta bűneinket és megváltott Fia által. Amikor ez tudatosul valakiben, nagyon boldog, mindenkivel szeretné megosztani örömét. Ez a boldogság a későbbiekben öntudatos életmódban teljesedik ki, amikor Isten iránti hálánkat azzal fejezzük ki, hogy akarata szerint, dicsőségére élünk. Nagyon fontos az a biztonság, amit átél a keresztyén ember, aki tudja, hogy Isten neki megbocsátott, élete az Ő kezében van. Mennyei Atyám, sem szavaimmal, sem tetteimmel nem tudom eléggé megköszönni, amit értem tettél. De hálából szeretnék dicsőségedre élni. És alázatos őszinteséggel mégis elmondom, bűneim bocsánatát, hűtlenségem eltörlését, a megváltást Fiad érdeméért köszönöm, Atyám.

2011. november 5. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 8,31: Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Mindenki.

Első lépés: Isten velünk, ki lehet ellenünk? Senki, URam, senki. Ha a legerősebb osztálytársam a barátom, ki mer engem megtámadni? Senki. Mindig a védelme alatt vagyok, míg tart a barátságunk. Így biztonságban érzem magam, megvalósíthatom, vagy legalább békében megpróbálhatom elérni céljaimat, nem mer nekem keresztbe tenni józan ember.

Második lépés: Isten velünk, kicsoda ellenünk? Mindenki. Csak nem nyíltan, nem egyenes ellenállással, hanem alattomosan, hátból támadva, néha bármilyen eszközt felhasználva. Már-már kétségbe esem. Hiszen a barátom a legerősebb, de a sok ellenség ezt tudja, s igyekszik engem valahogy eltávolítani a barátomtól, egyedül pedig erőtlen vagyok a harcra.

Harmadik lépés: Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Mindenki, de ez nem ijeszt már meg. Erre számítok, nem ér váratlanul egyetlen támadás sem. Nem teszek semmit egyedül, hanem mindent az én legerősebb barátommal, s így minden ellenségeskedés hiábavaló, mégis biztonságban vagyok. Ha velünk Isten, lehetnek sokan ellenünk, próbálkozhat az ellenség megannyi módszerrel legyőzni minket, de senki nincs ellenünk győzelmesen. Bárki lehet ellenünk, de senki nem győz le minket. Nem állíthatnak meg Krisztust követő utunkon, így akár azt is mondhatjuk, az eredmény szempontjából teljesen igaz, senki nincs ellenünk.

A fontos már nem is az, hogy ki van ellenünk, mindenki-e, avagy senki? A fontos ez: az Isten velünk.

2011. november 6. – vasárnap

János evangéliuma 15,5: Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni

A focirajongó nem látta kedvenc csapatának mérkőzését. Rákérdez barátjára, aki látta a meccset: milyen volt? A válasz: semmilyen, nincs mit beszélni róla, nem is történt végig semmi. Nos, arról nincs szó, hogy ne játszották volna le a mérkőzést, mind a két csapat teljes felállásban a pályán volt, labda is volt, a kilencven perctel becsületesen a pályán töltötték. Sőt, ennél sokkal több történt, a játékosok végig rohanták a játékidőt, helyzeteket igyekeztek kialakítani, többen le is sérültek a nagy hajszában. Csak sajnós, nem születtek helyzetek, nem volt szép játék, nem lettek gólok, pedig erre megy ki a játék. Mindenki elfáradt, néhányan ápolásra szorultak, a statisztikák elkészültek, a nézők is ott voltak, de érdemben nem volt semmi, sem győzelem, sem szép, örvendeztető játék.

Jézus mondja: Nálam nélkül semmit nem tudtok cselekedni. Dehogyan nem, mondja sok ember, ha nem is szavaival, de az életével. Isten nélkül lehet tervezni, szórakozni, le lehet egy életet élni, bele lehet fáradni, le lehet sérülni. Végig lehet rohanni az életet, mindig a földi célokat úzva. A statisztikák is elkészülnek, ennyit élt, ennyi gyermeke, unokája született, ennyi pénzt hagyott a bankban és még ilyen anyagi javakat. Az igazi rajongónak hiába a játékidő, ha nem volt tartalom, sem pedig eredmény, akkor neki nem történt semmi. Isten szempontja szerint, amit nem Krisztusban teszünk, az semmi. Olyat, ami említésre érdemes, ami az ÚR előtt is értékes, csak Jézus Krisztus által, az Ő segítségével tehetünk. Nélküle csak rosszat vagy hiábavalót tudunk cselekedni. Vagy semmit. Isten gyermekei pedig eljutnak annak világosságára, hogy nem akarják folytatni azt az életmódot, amikor vagy rosszat, vagy hiábavalót tettek, mert képtelenek voltak a jóra. Ezért a pünkösdi gyülekezet példája szerint kérdezik, hogy mit cselekedjünk. Amikor pedig Krisztusunk vezetését megértjük, akkor már csak Lelkének erejét kérjük, hogy tenni is tudjuk a jót.

2011. november 7. – hétfő

Krónikák első könyve 17,27: Ha te, URam megáldod, örökre áldott lesz!

Dávid szeretne templomot építeni az ÚRnak, de Isten Nátán prófétán keresztül megüzeni, hogy fia fogja felépíteni az ÚR templomát. Mit tesz Isten embere, amikor megtudja, hogy a Mindenható nem engedi, hogy megvalósítsa egyébként dicséretes tervét? Gondolkodás nélkül mondhatjuk, hogy a mai emberek döntő többsége, önmagukat is bele értve azt kérdezné, hogy miért? Miért nem engedi az ÚR? Mintha Isten tartozna a magyarázattal. Aztán az alkudozás következne, talán, mégis, mit tegyek, hogy engedje, mivel lehetne megváltoztatni az Ő akaratát? És végül a keserű beletörődés lenne, ha már nem engedi Isten, nem lehet változtatni, elfogadjuk, de szomorúan, sajnálkozva, hogy ilyen sors jutott nekünk. És mit tesz Dávid? Megfogalmazza a Biblia egyik legszebb imáját. Hálát ad Istennek, az eddigi kegyelméért, beszél nagyon őszintén a maga kicsiségéről, arról, hogy eddig sem érdemelte meg Isten megkülönböztetett figyelmét, áldásait. Magasztalja az URat, amiért kiválasztotta Izráelt, és amiért olyan csodálatos ígéretekkel adott ennek a népnek. Árnyéka sincs ebben az imádságban a miérteknek, az önsajnáltnak, a panasznak. Az egész imádság Isten jóságának és áldásainak dicsérete. Bizonyágtétel az Ő szeretetéről, áldásairól. Ebben az összefüggésben említi Dávid Isten népének szilárd, és csodálatos jövőjét, hiszen az, hogy Isten erre ígéretet tett, a beteljesedést biztossá teszi. Isten ígéreteire az jellemző, hogy nem változnak, és beteljesednek. Még akkor is, mondja az ige, amikor mi hűtlenkedünk, Ő hű marad. Dávid pedig ezzel a kéréssel fejezi be az imát, melyben az áldást kéri, de nem önmagára csupán, esetleges kárpozlásként, hanem, ahogy ő mondja: Dávid házára. Ez alatt az egész népet kell érteni. „Csak” azt kérem az Úrtól, tanítson meg így gondolkodni, és így imádkozni. Ne a magam kis céljai, sérelmei, beteljesedetlen vágyai határozzák meg hangulatomat, imaéletemet, hanem eljussak ezektől a hatalmas Isten csodálatos tetteinek dicséretéhez, az Ő áldásainak köszönetéhez. Mert ha Ő megáldja családjunkat, egyházunkat, népünket, akkor örökre áldottak leszünk.

2011. november 8. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 30,18: Még vár az ÚR, hogy megkegyelmezhessen.

Amikor emberek várnak, mielőtt valamilyen ítéletet végrehajtanának, arra gondol sokszor az, akin végre kell hajtani a büntetést, hogy talán gyengeség jele a várakozás, talán mégsem hajtják azt végre, csak meg akarták ijesztetni, talán nincs is bizonyíték ellene, sokszor a menekülés lehetőségét is fontolgatja a bűnös ember. És bizony ritkán gondol arra, hogy a megbánás ideje eljött, az őszinte szembefordulás az addigi életmóddal, a bűnök elhagyása és a megújult életmód elkezdésének ideje kellene elkezdődjön. És végtelen hála lehetne szívében azért, hogy Isten nem hajtotta végre mindeddig

a jogos ítélet, hanem annyi mindent eltűrt, olyan hosszan várakozott, remélve, hogy mégis jobb belátásra tér a bűnös ember.

Nem igazán lehet elmesélni a hazatérő tékozló fiú élményét, de az, aki ehhez hasonlót már megtapasztalt, tudja, milyen kifejezhetetlenül csodálatos dolog Isten kegyelmét megtapasztalni. Egész úton hazafelé, ahogy a költő mondja, gondolkodik a hazatérő bűnös. A Biblia nem írja, hogy min gondolkodhatott a példázatbeli fiú, de tudjuk azt saját tapasztalatunkból. Tervezgetjük, hogy bocsánatot kérünk, hogy ha nem is a régi státuszban, nem úgy, mintha semmi nem történt volna, de mégis a régi helyre akarunk visszatérni. És hosszú az út hazafelé. Lehet, hogy nem is fogadnak haza, merül fel néha a hazatérést megfégezni próbáló kísértő szó. Kinek kellek én még? Hogy is létezhetnék otthon, atyám házában, azok után, ahogy elváltunk. És így tovább, könnyű folytatni a gondolatsort. Rólam úgyis lemondtak, hiszen én akartam ezt, a szobámat azóta átalakították, másnak adták, atyám halottnak tekint, lelkileg mindenképp. Ismétlem, nem lehet leírni azt az élményt, amikor megannyi sötét gondolat után mégis odaáll a bűnös ember a mennyei Atya elé, és azt hallja, amit a kisebbik fiú: meghalt, de feltámadt, elveszett, de megtaláltatott, ez az én fiam. *Vár Atyánk, hogy kegyelmét árassza rád, rám. Vár Atyád szerelme, vár rád vigasza, jöjj a messze tájról, ó, jöjj haza!*

2011. november 9. – szerda

Mózes ötödik könyve 30,9: Újra öröme telik az ÚRnak abban, hogy jót tegyen veled, ahogyan öröme telt atyáidban.

Rohanó világunkban bizony ritkábban látogatjuk meg a nagyszülőket, mint szeretnénk. Ők is várnak, amikor telefonon beszélünk, szinte mindig megkérdezik, olykor hangjukból érezhető, hogy már alig remélik, de kérdezik, mikor látogatjuk meg. Amikor sikerül néhány órára elmenni, az mindig öröm számukra, azt sem tudják, hogy előbb valami finomsággal kínáljanak, vagy az unokákat kérdezzék, hogy mi újdonság van az iskolában. Amikor jövünk el, mindig csúsztatnak az unokák zsebébe egy kis pénzt is. Pár ilyen alkalom után szóltunk, hogy nem kellene mindig adni a kicsiknek, még ha keveset is, de szeme sarkában könnycseppel válaszolta a nagy, hogy olyan öröm, hogy adhatunk.

Mennyire félreismeri Istent az, aki nem ismeri Őt. Mennyi mindent feltételeznek az emberek a mennyei jó Atyáról. Hogy Ő követel, hogy Ő szigorú, és büntet, a legkisebb tévedésért is. Sokan úgy gondolják, hogy Isten törvényszéki bíró, aki szigorral lapozgatja a nagy törvénykönyvet, és mást sem tesz, mint kikeresi mindenkinek a kijáró büntetését az elkövetett hibák mértéke szerint. Akik megismertük Atyánkat, jól tudjuk, hogy Előtte nincs rejtve nem csak az elkövetett bűn, hanem még az akarat, vagy a gondolat sem. De azt is megismertük Róla, hogy Ő mennyire szenved az ember bűnei miatt, és mennyit tesz azért, hogy ezeket ne kövessük el. Azt is tapasztaljuk, hogy mennyi meg nem érdemelt áldással, jósággal, ajándékkal halmozza el életünket. És milyen nagy öröm nekünk, és öröm Neki, Istennek, amikor ajándékait elfogadjuk, amikor Vele vagyunk, amikor ránk árasztja kegyelmének és szeretetének gazdagságát. Mennyi kicsiségen vitatkozunk néha, helyette sokszor áldásosabb lenne egyszerűen engedni, hogy ránk áradjon Isten szeretete, elmondani bizonyoságként, milyen sok jót tett velünk az ÚR, örvendezni annak, hogy Istennek is öröme van bennünk, abban, amit Ő ad nekünk, Ő tesz velünk. Személyes felszólításnak fogadjuk ma az ének szavait: *Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat, Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad. Lásd: mit tehet Jóságos Lelke veled, És hited tőle mit várhat. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem! Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem! El ne feledd: Napfényed Ő teneked! Őt áldjad örökké! Ámen.*

2011. november 10. – csütörtök

Pál levele az efézusiakhoz 5,17: Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Hisszük, imádkozni érdemes és szükséges, hisszük, Istenünk vezet az övéit, megmutatja nekik a megfelelő irányt, világossá teszi számukra akaratát. És arról is meg vagyunk győződve, hogy Isten akarata az, hogy az ember engedelmeskedjen az Ő vezetésének, mert ez válik javunkra. Mivel Isten tervet készített az ember számára, és az Ő akarata a legjobb nekünk, az a mi feladatunk, hogy a Lélek világosságában megvalósítsuk Atyánk akaratát, az Ő segítségével. Az sem kétséges, hogy Isten kér olyat is az embertől, amit nem tudunk teljesen átgondolni, ezt nevezi az Írás hitben való engedelmességnek. Ábrahám nem tudta, hol van az Ígélet Földje, hogyan találja azt meg, de tudta, hogy Isten vezetni fogja. Egyet nem kér Isten: azt, hogy ne gondolkozzunk. Isten emberei nagyon sokszor kérdeztek az Úrtól, kértek megerősítést a hit útján, kérték, hogy Isten győzze meg őket ismételtelen arról, hogy a megfelelő irányba halad az életük. Ma két irányból is látjuk, hogy ezt a meggondolt, értelmes engedelmisséget támadják. Ki lehet mondani, a világ nagy része nem olvassa a Bibliát, Istenről, hitről az általánosan elfogadott gondolatokat vallja. És elég általánosan elfogadott az, hogy a hit nem gondolkodik, a hívők vakok lelkileg, ők értelmetlenül követik azt, amit az egyházi emberek kitaláltak. Hiszen, mondják sajnós sokan, a hitben nincs logika, nem is szabad gondolkozni, csak tenni azt, amit kérnek a vezetők. És támadja a tiszta evangéliumot az is, hogy egyre jobban terjednek a különféle vallásos csoportok, akik szerint a keresztyén ember engedje el magát, kapcsolja ki gondolatait, s engedje, hogy a lélek betöltse. Azon sem kell gondolkozni, hogy milyen lélek az.

Pál apostol arra kéri az efézusiakat, és a mai olvasókat, hogy Istennek úgy engedelmeskedjenek, hogy megértik az Ő akaratát. Ha az ÚR akaratát akarjuk tenni, meg kell azt ismerjük, ahogyan előttünk van a Bibliában, és meg kell értsük, ahogyan azt Lélek segít megérteni. A Lélek pedig a mi értelmünkkel együtt munkálkodik. A sorrend viszont az, hogy akaratommal eldöntöm, hogy engedelmeskedni fogok, majd imádságban kérem a világosságot, és megvizsgálom azt, ami megérthető az igével kapcsolatban, úgy, mint a szövegekörnyezetet, igemagyarázatokat. Nemes egyszerűséggel fogalmaz a középkori ének: *Világosítsd a mi szívünket: Ismerhessünk meg tégedet; Tanulhassuk szent Igédet.*

2011. november 11. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 4,23-24: Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltöztök fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Isten már az ószövetség idején többször is megígérte, hogy övéinek új szívet ad, új lelket kapnak az Ő ajándékaként. Az Újszövetségből is úgy tudjuk, hogy a megváltozott szív Isten ajándéka, nem mi változtatjuk meg magunkat, nem csak kisebb foltozásokat kell végezni életünkön, ahogyan azt Megváltónk is mondja a példázatban, hanem Ő teljesen újat ajándékoz nekünk. Így leszünk új emberré, ahogyan ebben az igében is olvashatjuk, olyan emberré, aki egy új teremtés által jelent meg, a teremtés pedig egyedül az Isten munkája. Mindez azonban nem teszi passzívvá Isten gyermekét, nem azt jelenti, hogy nekünk ne lenne feladatunk és felelősségünk. Hiszen ez a mondat, amit ma olvastunk felszólító módban áll előttünk, Pál apostol által arra szólít minket Atyánk, hogy újuljunk meg, vegyük magunkra az új embert. Szüleim mesélik, hogy gyermekkorunkban a testvérem nem akart soha új ruhát. A boltban hosszú gyözködés, néha még kényszer is szükséges volt, hogy legalább felpróbálja a számára ismeretlen ruhadarabot. Ha sikerült kiválasztani a megfelelőt, azt hazavitték, utána napokig tartott az ismételt harc, hogy felvegye azt, ami a réginél sokkal szebb volt, új volt, de ő mindig azzal utasította el, hogy nem az övé. Az övé az a régi volt, amihez hozzászokott. Gyermekként nem érzékelte, hogy az már nem alkalmas a viselésre, néha csak úgy sikerült az újat felvételni, ha a régiket kidobták, vagy jól elrejtették. Isten szent Fia által új életre hív minket. Az új élet, ami Krisztus által lehet a miénk, szent,

igaz, feddhetetlen. Olyan, mint Megváltónk élete volt. Ezt az új életet, megújult gondolkodásmódot, Isten szerinti értékrendet, krisztusi indulatot Isten ingyen kegyelemből adja minden gyermekének. Csak néha jobban jön ránk a régi, a megszokott, a bűnös. És noha megvan az új, a „lelki szekrényből” néha kiválasztjuk azt, amivel úgy gondoljuk, hogy alkalmas megjelenni a világ előtt, amivel nem fogunk különbözni másoktól. Istennek viszont az az akarata, hogy ne különbözzünk Fiától. Ehhez a Tőle kapottat kellene viselni, s a régit jó lenne eldobni. Ha pedig a földi élet során nem sikerül végérvényesen levetkőzni a régi természetet, akkor naponként meg kell vívni ezt a harcot önmagunkkal, hogy az Istentől igazságban és szentségben teremtett új embert öltük magunkra. Adjon mennyei Atyánk sok megújult életű testvért közösségeinkbe.

2011. november 12. – szombat

Pál első levele az thesszalonikaiakhoz 2,13: Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Pál arról tesz bizonyosságot ebben az igében, hogy Isten beszédének ereje van. Első hallásra, olvasásra, jó emberi természetünk szokása szerint kételkedünk, magyarázkodunk. Valahogy ahhoz kezdünk hozzászokni, hogy a szó súlytalan, értéktelen a szónak nincs is nagy jelentősége, hiszen olyan könnyen beszélnek bármit az emberek. De hamar eszünkbe jut, hogy nem csak Isten más, mint az emberek, hanem Isten beszéde is más, mint az emberi szó. Isten beszéde teremtő hatalom, számunkra felfoghatatlan erő. Hiszen Isten az Ő szavával teremtette az eget és a földet. Nem igazán tudjuk ezt elképzelni, ezért még azok is, akik magukat istenfélőknek vallják, néha küzdenek ezzel, és megalkusznak, mondván, hogy Isten teremtette az eget és a földet, de mégis évmilliókra volt ehhez szüksége. A Biblia viszont azt állítja, hogy Ő szólt és meglett, parancsolt és élőállott. Ez az isteni hatalmas szó munkálkodik Isten gyermekeinek életében. Néha elgondolkoztat az, hogy milyen sok ember beleremeg, megrémül, ha egy hatalmas mennydörgést hall, de nem is veszi észre, ha a hatalmas Isten szólítja őt. Azt valljuk, sokszor még mi is, hogy kutyából nem lesz szalonna, mert nem hiszünk abban, hogy az emberek meg tudnak változni. Valaki erre azt mondta, hogy Isten országában minden szalonna kutyából lett. Mert Isten hatalmasan tud munkálkodni. Mert az Ő szavának semmi nem lehetetlen. Az a szó, mely a világot teremtette meg, új életet tud teremteni a mi szívünkben is. És olyan változásokat tud véghezvinni, amit el sem tudtunk képzelni a saját életünkben. A reformáció idején azt tanították, hogy Isten igéjének hirdetése, az maga Isten igéje. Annyit jó lenne ebből megjegyezni, hogy nem a postás a fontos, aki a levelet hozza, hanem a levél üzenete a lényeg. Isten szolgálói átadják a mennyei Atya üzenetét, ez a Szó az, mely bennünk is munkálkodni akar, mely a mi életünkben is új teremtést akar véghezvinni. Istennek Igéje alakítsa szívünket, életünket, munkálkoddjék bennünk, majd általunk, a szent Isten akarata szerint, az Ő dicsőségére.

2011. november 13. – vasárnap

Malakiás próféta könyve 3,6: Én, az ÚR, nem változtam meg.

Miért változnak az emberek? Mert az emberek, önmagunk megváltozását látva jutunk arra a téves következtetésre, hogy Isten is változik. Mi azért változunk, mert a múlandó időhöz van kötve az életünk, és mert életünk során mindig fejlődünk, felfele, vagy lefele, az élet egyik alapeleme a földi körülmények között a változás. A világ is változik körülöttünk, az emberek is, ezek befolyása alól sem tudjuk magunkat kivenni. Megváltoztatnak az évek során szerzett tapasztalatok, a jó és a rossz, ami velünk történik egyaránt alakítja személyiségünket, életünket.

Istenről viszont tudjuk, hogy Ő teremtette a mindenséget, tehát Ő ezek fölött van. Nincs időhöz kötve, soha nem jár le az ideje. Ha szabad így fogalmazni, az idő foga nem fog ki Rajta. Mivel Isten tökéletes, ezért Ő nem változik az ismeretek halmozása által sem, hiszen Ő előre ismeri mindazt, ami történni fog. Istennek nincsenek meglepetései. Ő bánkodik a bűnös makacssága miatt, örül, ha valaki megtér, és új életet kezd, de mégsem mondható az, hogy Isten körül változna a világ. Ő a változó világ fölött van, örök dicsőségben.

Mindnyájan tapasztaltuk, hogy sokszor jobb egy olyan ellenfél, akinek ismerjük a szokásait, irántunk tanúsított ellenszenvét, még a hamisságait is, mint egy olyan barát, akinek állandóságában nem lehetünk biztosak, aki ma mellettünk van, de tegnap még mások mellett volt, és így joggal feltételezhetjük, hogy holnap minket is cserben hagy. Isten azt üzeni népének, hogy Ő nem változott meg. Ugyanott található meg, mint századokkal előtte, ugyanúgy lehet Vele kapcsolatot ápolni, mint az ősatyák korában, vagy az újszövetségi időkben. Ugyanolyan szeretettel hívja és várja a megtérő bűnösöket, és még mindig nem változott, hanem kész megbocsátani mindazoknak, akik őszinte bűnbánattal fordulnak Hozzá. Ha Isten változna, akkor el kellene fogadjuk a sok új vallást, akiknek ma is kijelentést közvetítő prófétáik vannak, akik ma is látomásokban, más utakon kapnak Istentől kijelentést. Isten azonban azt üzenté az apostol által, hogy a teljes Írás elégséges ahhoz, hogy Őt megismerjük, küldetésünket megértsük. Az üdvösség útja is változatlan. Mindezt szépen fogalmazza meg az ének: *Hogy hová megyek, most már azt is tudom, Maga Isten vezet e drága úton. De ha ezt az utat még nem ismered: Ez az út az a régi kereszt.*

2011. november 14. – hétfő

**Mózes ötödik könyve 32,7: Emlékezz az ősidőkre, gondolj az elmúlt nemzedékek éveire!
Kérdezd atyádat, elbeszéli, véneidet, majd elmondják.**

Több igével vagyunk így, mint ezzel. Ismerjük, ha nem is szó szerint, igaznak és hasznosnak, sőt, szükségesnek tartjuk, mégis olyan nehezünkre esik, olyan könnyen átsiklunk felette, amikor valóra válhatnánk. Kérdezd atyádat, véneidet, buzdít Isten beszéde. És szinte kivétel nélkül mondható, hogy az atyák, az idősebbek örvendenek, ha őszinte érdeklődést tanúsítunk irántuk, ha meghallgatjuk őket. Ha van elég bátorságunk és bölcsességünk, akkor sokat tanulhatunk is tőlük, tapasztalataikból, amennyiben nem zárkózunk el, mondva, hogy ma más időket élünk. Leginkább pedig azt tanulhatjuk meg, amit a Szentírás nagy részéből is, hogy miként bánik Isten az övéivel. A körülményeink valóban változnak, de az ember szíve, indulatai keveset változtak, Isten kegyelme, szeretete pedig egyáltalán nem változik. Ha szüleinket, nagyszüleinket arra kérjük, hogy meséljenek életükről, azzal többszörösen jót teszünk. Engedelmeskedünk Isten parancsának, és megismerjük azt, ahogyan Isten bánt szeretteinkkel, ahogyan megsegítette őket. Jót teszünk szüleinkkel, hiszen olyan nagy öröm nekik az, hogy minket érdekel az ő sorsuk, életük egyes részeit megismertethetik velünk. Nekünk is jót tesz, hogy jobban beleláthatunk életükbe, könnyebb lesz megérteni őket. Isten ígéje ösztönözzön minket, hogy időt szánjunk arra, hogy türelemmel meghallgassuk atyáinkat, történeteikből meglássuk Isten kezének munkáját, elmondhassuk, nemzedékről nemzedékre megáldott minket az Isten.

2011. november 15. – kedd

**Ézsaiás próféta könyve 57,18: Láttam útjait, mégis meggyógyítom és vezetem őt.
Vigasztalással fizetek neki és gyászolóinak.**

Isten látta a választott nép útjait, életmódját, önfejlését, de ennek ellenére, minden emberi logika számára érthetetlenül azt üzeni, hogy áldását adja ennek az engedetlen népnek. Beszéljünk rögtön magunkról. Isten látja az én életemet. Tudja azt, amit senki nem tud rólam. Ismeri gondolataimat, s azt

is, hogy mit tennék, ha hatalmam lenne hozzá, és nem tartanék a büntetéstől. Ismeri az ÚR bűnös vágyaimat, melyeket magam előtt is szégyellek olykor. Tudja elszólásaimat, a féligazságokat, melyekkel megtévesztettem embereket. Nincs Előtte titok, semmi nem marad rejtve az Isten előtt. Ahogyan Dávid nagyon szigorúan elítélte a Nátán próféta példájában szereplő gonosz embert, nem tudva, hogy a próféta épp róla beszél, úgy én is, ha valahol szóba jönne egy ember, aki azt tenné, amit én, és úgy gondolkodna, ahogyan én. Ha kiderülne minden rejtett gondolata, szándéka, bűne, bizonyára a legrettenetesebb büntetésre tartanám méltónak, sokáig szörnyülködnék azon, hogy miként lehet ilyen valaki, aki Isten gyermekének vallja magát. Ha még mindig nem lepleznék le azt, hogy rólam van szó, és kihirdetné valaki, hogy ennek az embernek Istentől kegyelmet kell kapni, gyógyulást lelki állapotára, vezetést mindennapjaihoz, sőt, még vigasztalást is, a legkevesebb lenne az, hogy csodálkoznék. Inkább valószínű, hogy tiltakoznék, példás büntetést kérnék az ilyen emberre. Az még nagyobb kérdés, hogy mit tennék, miután elhangzana a „te vagy az az ember”.

Ebben az igében mégis nem Izráel nagy bűne a központi üzenet, hanem Isten nagy kegyelme. Érthetetlen és csodás kegyelme népe iránt, és irántunk. Nem csak mások bűnein tudunk mi szörnyülködni, hanem saját erőtlenségünk, és hibáink miatt is sokat szoktunk sajnálkozni. Az ige még önmagunkról is Istenre akarja fordítani figyelmünket. Lásd, érezd Isten érthetetlen szeretetét. Halld, nekem, Neked mondja, hogy noha jól ismer minket, mégis vigasztalni szeretne, tudja minden utunkat, ezek ellenére meggyógyít és vezet. S mégis némely ember zúgolódik azért, hogy Isten az Ő szuverén akarata szerint cselekszik velünk. Mi csak hálánkat tudjuk kifejezni mindazért, amit ígér, és amit cselekszik velünk a mi Istenünk.

2011. november 16. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 65,18: Ezért örvendjetekek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtetek.

Bizonyára igaz, hogy mindennek örvendeni lehet, amit Isten teremtett, itt azonban Jeruzsálemnek adott ígéret hangzik el. Isten az Ő népének mondja, hogy örömmel és vigasságra teremtette őket, s el is fogja hozni azt az időt, amikor ezek megvalósulnak. Fontos ezt meghallani és elfogadni, hogy Isten az övéit mire is teremtette, mert azok, akik az URat nem ismerik, sokszor saját gondolataikat igaznak tartva zúgolódnak alaptalanul. Elégge elterjedt manapság az a nézet, hogy Isten csak azért teremtette az embert, hogy az Őt dicsőítse. Sokan sajnálkoznak is szegény önmagukon, hogy milyen nehéz sorsa van az embernek, mert életünk során csak fájdalommal és szenvedéssel találkozunk, és mindenben ki kell tartásunk, ez pedig milyen nehéz. Isten nem szenvedésre teremtette az embert, nem arra, hogy az ember Isten nélkül akarjon és próbáljon boldogulni, nem arra, hogy kinkeservesen valahogy saját erejével megfeleljen az elvárásoknak. Isten az embert örömmel teremtette, már az első embernek is teljesen kész világot adott ajándékkul, melyben minden feltétele megvolt a boldogságra. Miután ezt elveszítettük, Isten új tervet készített, új teremtést ígért, melyben ismét az a célja, hogy az övéi örvendezzenek és vigadjanak. Ne feledjük, tökéletes boldogságunk csak Isten országában lesz, de a földi életünk során ennek kezdetét már tapasztalhatjuk szívünkben. Ez pedig azért van, mert az újjászületett ember szíve is egy újjáteremtett szív. Amikor Isten új szívet adott nekünk, és új lelket, ez nem félelemnek lelke, nem olyan szív és természet, mely önerőből akarna boldogulni és Istennek tetszeni, majd vég nélkül siránkozni, hogy ez nem sikerül, hanem új szívvel mindig az Istennel való közösségben maradunk. Az Ő Lelke segít, hogy megvalósítsuk küldetésünket, örömmel szolgáljuk Istenünket, s közbe felfedezzük, épp erre teremtett minket az ÚR: örömmel, vigasságra, Őbenne megtalált boldogságra. Így legyen.

2011. november 17. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 6,22: Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet.

Talán szabad többes számban fogalmazni, mert feltételezem, sokan vagyunk úgy, hogy emberileg gondolkodva egyszerűsítünk és egyoldalúan látunk dolgokat. Sok mindenre mondható el ez, ma például igénk alapján ismételten felfedezzük gondolkodásunk hiányosságait a szent életről. Ugyanis, megint csak többes számban, azt gondoljuk, hogy Isten Krisztusban minket megváltott bűneinktől, szabaddá tett a bűn kényszere alól, mi pedig elfogadva Istentől ezt az emberi erővel soha meg nem szerezhető ajándékot, hálából Neki szenteljük életünket. Innentől kezdve pedig minden erőnkkel, tudásunkkal arra törekszünk, hogy szent életet éljünk, hogy beszédünk, tetteink által Isten dicsőítsük, hogy teljesen alá vessük magunkat az Ő akaratának, hű szívvel engedelmeskedjünk vezetésének. Mindezen erőfeszítéseink komolyságától, az azokban való kitartástól függ a siker, az eredmény. Ha az utóbbi mondatok igéit megfigyeljük, ezek minden cselekvést többes szám első személyben írnak le, akár azt is mondhatjuk, hogy a szent élet a mi törekvésünk által valósul meg, az odaszánt életünk eredménye, gyümölcse. Még igével is alá tudjuk ezt támasztani, hiszen az újszövetségi levelekben arról olvasunk, hogy felszólít minket az ige, törekedjünk. Törekednünk kell, mondja az apostol a kegyelmi ajándékokra, a szeretetre, a jóra, a békességre, szent életre, emberségre. Kicsit sarkított megfogalmazásban, Istennek megköszönjük a megváltást, s innentől teljes bevetéssel munkálkodunk a szent életre.

A Biblia nagyon sokszor tanít minket arra, hogy ne gondolkodjunk csupán emberi logika alapján, ne feltételezzük azt, hogy ha Isten minket megváltott, akkor nekünk semmilyen szerepünk nincs a megváltás elfogadásában, de azt se gondoljuk, hogy a szent élet, az odaszánt kegyesség csupán saját akaratunkon múlik, és Istennek ebben nincs további szerepe. A mai igénk ezt egyenesen úgy mondja, hogy a szent élet annak gyümölcse, hogy mi Isten szolgálói lettünk. Azáltal, hogy bűneinktől megszabadultunk Krisztus megváltásáért, Istenhez tartozókká lettünk, ez a státusz, ez az állapot pedig önmagában hordozza a szent élet lehetőségét, vagy, amint azt a Bibliában olvassuk, annak belső kényszerét. Amikor Istenéi lettünk, akkor irányt váltottunk, a megtérés bibliai jelentése alapvetően ez az irányváltás. Most már nem a földi kincsek és örömök irányába menetelünk, nem azokat keressük, nem azokért élünk, hanem előttünk az örök élet ígérete és bizonyossága van. Még csak annyit ezekhez, hogy Pál mindezt a rómaiaknak írja, akikkel a levél megírásáig nem találkozott, tehát nem az ő életük láttán tapasztalja szentségüket, hanem Isten munkáját ismervén tudja, hogy az ÚR mit végez el az övéiben. És mindez múlt időben, mint megtörtént valóság áll előttünk, a rómaiak már megszabadultak a bűntől, már Isten szolgálói lettek, már az örök élet felé menetelő szent életet élnek. Benned is elvégezte már ezeket Isten?

2011. november 18. – péntek

Zofóniás próféta könyve 3,16-17: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít.

Nagyon sok bátorítás van a Bibliában. Azért van erre szükség, mert gyakran volt a választott nép olyan helyzetben, amikor csak emberileg gondolkodva nem volt számukra reménység. Noha legtöbbször saját maguk okozták a szenvedést, a kilátástalan helyzeteket, Isten mégis megszólal ezekben a helyzetekben, újra, meg újra hívja népét megtérésre, és nagyon sokszor ígéri meg nekik a szabadulást, a segítséget. És ugyancsak sokszor bátorítja őket, biztatja az ÚR az övéit, hogy ne féljenek, bízzanak, érkezik az erős Isten segítsége. Többen is beszámolnak arról, hogy a második világháborúban, vagy akár az 56-os események során milyen erőt jelentett az, hogy hitték az emberek, nem sokára jön a nyugati segítség, a világ legerősebb seregei segítségére sietnek a kicsiny, igazságtalanul elnyomott nemzeteknek. Sajnos, az

emberi szinten csalódnai is nagyot lehet, elmaradt a várt segítség, évtizedek szenvedése következett miatta. Isten azonban beteljesítette ígéreteit, azért is erősebb, bizonyosabb az Úrban való bizodalom, mert többször volt alkalma a választott népnek, és a mai választottaknak is megtapasztalni, hogy Istenünk nem hagy magunkra, idejében érkezik az Ő hatalmas karjának segítése. Isten nem távolról kell érkezzen, hanem azt mondja az ige, hogy Ő velünk van. Azaz Tőle jön a szabadítás, de addig, míg ennek elrendelt idejét elhozza, addig is mellettünk van abban a helyzetünkben, melyben erre a szabadításra várunk. Van kire támaszkodni a kitartás érdekében, van, kire tekinteni, kire nézni, ki reménnyel biztatja szívünket. Ő, az ÚR szólít minket újra, sokadjára, és azt mondja, ne féljünk. Már hallottuk Tőle ezeket a bátorító szavakat, lelkünk megerősödött, kitartottunk a nehézségben, győztünk a próbák alatt, de aztán újabb próbák, még nagyobb nehézségek jöttek. És nem lennének őszinték, ha azt mondanánk, hogy nekünk elég volt, hogy egyszer hallottuk Isten biztatását, azóta senkitől, semmitől nem félünk. Őszintén azt kell bevallanunk, hogy újra rászorulunk arra, hogy biztasson minket az ÚR. És ezt megteszi. Bátorít, mellettünk van, szabadítását hirdeti, jövendőt ígér népének, nem is akármilyen holnapot. Legyen áldott szent Neve Istenünknek, hogy ennyire ismer minket, ennyire tudja minden szükségünket, és noha látja erőtlenségeinket, segítése után is megújuló félelmeinket, Ő megint szól hozzánk, az erős Isten segítséget ígér nekünk. Ha pedig velünk az Isten, akkor győztesek leszünk.

2011. november 19. – szombat

Jelenések könyve 5,12: Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!

Ha idegenek vannak egy ideig együtt, vagy nem beszélnek, vagy felszínes és általános dolgokról szólnak, sportról, politikáról, időjárásról, de nem személyes és komoly témáról. Ha viszont egymással jól egyező, egymást kedvelő emberek találkoznak, van, mit megosszanak egymással. Hiszen ismerik egymás életét, körülményeit, küzdelmeit, van tehát mit megosztani bizalommal. Sőt, milyen ajándék az, ha van kivel ezeket megbeszélni, van, aki mellettünk van, és fontosak vagyunk neki. Ezt a két magatartást vélem felfedezni az imaéletben is. Van, aki hallott Istenről, feltételezi, hogy csak kell legyen egy teremtője a mindenségnek, esetleg már kezd is érdeklődni a lelki dolgok iránt, de az imaélet arról beszél, hogy még nincs személyes kapcsolat, meghitt viszony Istennel. Ezért aztán csak azt tudja elmondani, sokszor szárazon, mesterkéltén, hogy Istenem, segíts meg, s jön a lista, hogy miben. Ha háláról van szó, Krisztus személyéről, Isten nagyságáról van szó, akkor is csak annyit mond, hogy igen, Isten nagy, ő jó. De nem így az, aki Isten gyermeke, már közel került a Mindenhatóhoz, elfogadta a Megváltó áldozatát bűneiért. Olvassuk Pál leveleiben az úgynevezett Krisztus-himnuszokat. Az az érzésünk, hogy az apostol nem tud leállni, nem tud betelni a Krisztusban való gyönyörködésben, az Ő magasztalásában. Ez a szívből jövő, túlcserélő hála sugárzik mai igénkből is, amikor angyalok milliói (micsoda mennyei kórus, fenséges harmónia) mondja János, hogy magasztalják a Bárányt, Őt tartják méltónak, hogy birtokosa legyen minden erőnek, gazdagságnak, bölcsességnek, hatalomnak, tisztességnek, dicsőségnek és áldásnak. Az ige önvizsgálatra indított. Szoktam-e magasztalni Istent? Mit mondok ilyenkor? Néhány udvarias mondatot, mint egy idegennek, vagy betölti szívem az Ő nagyságában, szentségében való gyönyörködés. Ha a mai ígét olvasom, továbbsietek, s ha bármi is marad belőle, talán csak annyi, hogy Jézus Krisztus dicsőítették, mindenért? Amikor megemlékezésekkor neveket olvasnak, a kívülállók hátrébb húzódnak, esetleg beszélgetnek, nem sok közülük van a személyes tragédiákhoz, de a hozzátartozók, a leszármazottak könnyes szemmel mennek közelebb, őket érdeklí, nekik fontos. Szánjunk időt arra, hogy gondoljuk át mindenik kifejezést ebből az igeversből, amiért az angyalok magasztalják Isten Bárányát. S ha betölti szívünket a csodálat és az imádat, akkor mondjuk együtt a mennyei kórusal: Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!

2011. november 20. – vasárnap

Zsoltárok könyve 105,7: Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései.

Milyen bugyuta az ember. Már elnézést a kifejezésért. Az van elterjedőben, és sokszor a keresztyén egyházak is ezt követik, hogy mindenkinek a legjobb, ha megmarad a saját meggyőződésében, a saját vallásában, hitében, nem szabad senkit győzködni a változtatás érdekében. Az a jó, ha vannak keresztyének, de ugyanennyire jó, hogy legyenek muszlimok, és imádkozzanak Allahhoz, legyenek és vannak is hinduk, imádkozzanak az ő millió istenükhöz, buddhisták a semmire törekedjenek, és így tovább. Hiszen mindenik jó, mindenik lelki dolgokra törekszik, a láthatatlan istennel kommunikál. Azért bugyuta az ember, mert ez nevétséges, mégis, öltönyös úriemberek, és állami vezető beosztású hölgyek állítják ezeket a lehetetlenségeket, nagyon is komolyan. És sokan ezt el is hiszik, bugyután, hogy van egy Isten, akihez mi imádkozunk, van egy másik, aki vezeti az arabokat, vannak istenek, akik békeséget adnak a hinduknak, és van a semmi, ahova elérkezhetnek sokadik megszületés után a keletiek. Mindegyik van, mindenik jó a maga követőinek, legyen sokszínű a világ. Ha pedig nem bugyutaságból mondják ezt emberek, akkor talán azért, mert őket egyáltalán nem érdekli, hogy van az embernek lelke, hogy létezik teremtő, hogy van Isten, hanem azt gondolják, hogy nem kell ezzel foglalkozni. S ha nem akarunk foglalkozni, de a látszat békességet mégis megőriznénk, akkor így kell diplomatikusan mondani a semmit, hogy mindenik jó, mindenki kövessen, amit akar.

Alázattal megvallom, hitem szerint egyetlen igaz Isten létezik, Ő az ÚR, aki a Bibliában jelentette ki önmagát. Azt is vallom, hogy minden más isten csak emberek kitalálása, s ha lehetne, ezt tartanám a legfontosabbnak, hogy bármilyen vallás is lenne valaki, hallja meg a Biblia Istenének hívását. Minden más vallás zsákutca, ezt pedig nem büszkén mondjuk, hanem féltő szeretettel. Egy teremtője van a mindenségnek, egy ura a világnak és minden embernek, egyetlen Isten létezik, az Ő döntései egyetemesen érvényesek az egész világon. Akarata valósul meg gyermekei életében, de akarata lesz meg ott is, ahol még nem hallottak Róla, vagy nem fogadják el Őt. Érthetetlen számunkra is, de az Ő kegyelme és szeretete úgy munkálkodott, hogy nekünk kijelentette magát, megismerhettük hatalmát, tetteit, elfogadtuk, amit szent Fia által végzett értünk. Tudjuk, hogy feladatunk Őt hirdetni, minden népnek, minden embernek, hogy mások is halljanak Róla, és Hozzá forduljanak. Ezért bármi is lenne a világ akarata, valljuk, hogy Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek, s ezek alapján alázattal de szilárdan maradunk az igazság mellett: egyetlen igaz Isten létezik, Ő az ÚR, akinek az egész földre szólnak döntései.

2011. november 21. – hétfő

Zakariás próféta könyve 1,17: Megvigasztalja még az ÚR Siont.

Mert Sion vigasztalásra szorul. Engem is vigasztalj meg, Istenem. Vigasztald meg mai népedet, az egyházat, a gyülekezetünket. Mind rászorulunk a vigasztalásra. Mert ószövetségi népedhez hasonlóan elfáradtunk, elcsüggedtünk, reménytelenek vagyunk. Sokszor keseredünk el környezetünk miatt, máskor a jövő kilátástalansága borít ki, de legtöbbször önmagunkért csüggedünk. Nem eredménytelenségeink miatt szoktunk legjobban elszomorodni, hanem szívünk állapotáért, kicsinyhitűségeinkért, hűtlenségeinkért, mindazért, amivel megszorítunk Téged. Azért, hogy szeretnénk s még próbálunk is mássá lenni, jobban bízni, tisztábban élni, és mégis annyiszor elbukunk. Ebből ered aztán az, hogy a jövőt is szürkének látjuk, hogy aztán mindennel elégedetlenek vagyunk, ingerlékenyek, idegesek és fáradtak sokan közülünk. Vigasztald meg URunk népedet. Szólj egyházad szívéhez. Azt üzened népednek a próféta szavai által, hogy elhozod ígéreteid beteljesedésének idejét, népeddel megcselekszed azt, amit mondtál. Erre várunk mi is, Atyánk, hogy hozd el annak idejét,

amikor sorsunk jobbra fordul, s most nem a földi dolgokra gondolunk első sorban. Vigasztalj meg minket, mert egyedül Te tudsz igazán szívünkhöz szólni. Segíts minket elfogadni, hogy azért van benne a Szentírásban ez az ige, mert nem csak akkor volt érvényes néped számára az üzenet, hanem ma, nekünk is ezt mondod: megvigasztalod népedet.

2011. november 22. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 15,43: Elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.

Az a kifejezés tűnik nehezen érthetőnek, hogy gyalázatos test. Más fordítások sem tették teljesen világossá az üzenetet, noha kicsit jobban érthető az ige, ha azokat is elolvassuk. Ezekkel a kifejezésekkel próbálják érthetővé tenni az igét: dicstelenül vetik el, nemtelenségben vették el, szégyenben vetik el, elvettetik gyalázatos test. Azt, hogy erőtlenségben halunk meg, értjük, azt azonban nehezen fogadjuk el hogy Pál a testünket ezekkel a kifejezésekkel illeti, amikor ugyancsak Pál más helyen, de ugyanebben a levélben testünket a Szent Lélek templomának nevezi. Igen, testünk a Lélek lakhelye, addig, amíg élet van benne, de amint megszűnik a földi élet, a test többé nem használ semmit. És noha erős kifejezések vannak az igében, mégis igazak, nincs dicsőség, nincs ékessége a lélek nélküli testnek.

Az ige hangsúlya azonban nem a földnek átadott testünk dicsőség nélküliségén van, hanem azon, amilyen testet ad nekünk Isten. Olyat, amit nem igazán tudunk ma sem elképzelni, sem megmagyarázni, de némely tulajdonságát mégis ismerteti velünk az Írás. Dicsőséges teste lesz mindenkinek Isten országában, erő lakozik majd mindnyájunkban, s abban is bizonyosak vagyunk, hogy ez az erő nem izmok erejét jelenti. Nem is egyszer hallottam már fogyatékos embereket örvendezni Isten ígéretein, várják Isten országát, ahol majd lábra tudnak állni a bénák, hallanak a siketek, szaladnak a mozgásképtelenek. Számomra kicsit furcsa, hogy azt már nagyon ritkán hallottam idős, erőtlén, elgyengülő és beteg emberektől, hogy Isten országába visszakapom majd régi erőmet, de jó is lesz ott nekem. Valahogy sokkal inkább az jellemző, hogy az idősödő emberek azon panaszkodnak, hogy mennyire elgyengültek, hogy milyen erősek, egészségesek voltak egykor, mennyi mindent meg tudtak tenni, de most már minden lejárt. Pedig legalább kicsit többet úgy szeretnék tenni. Nem tudom miért van ez, hogy aki ismerte az erőt, visszasírja azt, aki nem ismerte, sokkal inkább előre néz, várja a dicsőséget. Hiszem, hogy mai igénk is, mint minden szava a Bibliának egyetemes üzenet, szól az egészséges fiatalnak, és szól az erőtlennek, idősnek, betegnek, és mindnyájunknak azt üzeni: nézz előre, reménykedj. Van, akinek hamarosan, másoknak évtizedek múlva, de egyszer mégis mindenkinek dicstelen, erőtlén és gyalázatos lesz a teste, amikor visszaadatik a pornak, amiből vétett. Nekünk viszont csodálatos ígéreteink vannak a mi Urunktól: az Ő országában dicsőséges, erős, mennyei testünk lesz, hasonló Megváltónk dicsőséges testéhez.

2011. november 23. – szerda

János első levele 4,11: Ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.

Nehéz szeretni egymást, nehéz elfogadni egy mást, másfélét, egy embert, aki nem olyan, mint mi, vagy amilyenként még elfogadható lenne nekünk. Jézus Krisztus a teljes törvényt, azaz Isten akaratát két parancsban foglalta össze, ebből a második az, hogy szeressük embertársainkat. Van, akit szeretünk, de környezetünkben is sokan vannak, akiket nehéz elfogadni, hát még szeretni. Hiszen nincs bennük szeretnivaló, legalábbis saját értékrendünk és véleményünk szerint. Hosszasan fel tudjuk sorolni, miért nem lehet valakit szeretni, s a legtöbb, amit még megpróbálunk az, hogy ne gyűlöljük, legyünk közömbösök másokhoz. Mégis, Megváltónk egyértelműen szeretetet mondott, azaz kért a törvény

összefoglalásában. János apostol is azt írja, hogy tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Tehát ez nem valamilyen nagy áldozat, rettenetes teljesítmény részünkről, hogy igyekszünk elfogadni embertársainkat, hanem ez tartozásunk, hogy szeressünk. Mégpedig azért, mondja János, mert Isten így szeretett minket. Az így az előző versre utal, ahol azt olvassuk, hogy Isten elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Ez a valódi szeretet, és minden szeretet alapja is. Miért tartozok szeretni a másik embert. Mert tartozok Istennek. Én bűnös vagyok, de nem megyek a kárhozatra, mert Isten Fia meghalt bűneimért. Életét adta, hogy én ne kárhozzak el. Nagy az adósságom. Ő pedig azt tanítja, hogy amennyiben az éhezőknek enni adok, a szomjazónak inni, akkor ezzel Neki, Krisztusnak szolgállok. Ő élete odaáldozásával mutatta meg mennyire szeret engem. Én is oda kell áldozzam ezért életem Neki. Ő, Krisztus viszont azt mondja, hogy ezt az áldozatot, a viszont szeretet szolgálatát embertársaimon kell megmutassam, őket kell szeressem. Úgy, ahogy Isten szeretett engem. A szent Isten engem, a bűnös és érdemtelen embert szeretett. Így szeressek én is, ha kell, érdemteleneket, olyanokat, akik nem méltók, szerintem, a szeretetre. Ez tartozás. Ha valaki adós egy másik embernek mondjuk egy millió euróval, s megadja a tartozását, azt nem szokták kikürtölni, mint rendkívüli áldozatot, kegyes cselekedetet, hiszen csak tartozást törleszt az illető. Én is tartozom Istennek nagyon sokkal, mindennel. Szeretni embertársam is csak az Ő Lelkének segítségével tudom. Ha pedig Ő megkönyörült rajtam, és még Lelkét is adja segítségül, hogy adósságom törlesszem, ezzel nem teszek mást, mint feladatomat. Istenem, segíts, hogy szerethesselek Téged, taníts, szeretni az embereket.

2011. november 24. – csütörtök

Pál levele a filippiekhez 1,6: Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.

Bennünk Isten kezdte el a jó munkát, minden Vele kezdődik. Istennel kezdődik a teremtés, ennek a világnak a léte, Tőle származik az élet, Ő teremtette az embert. Ugyancsak Isten az új élet kezdeményezője, az Ő akarata az, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Sokan félreértik, vagy félremagyarázzak, de a Biblia tanítja, hogy Isten minket öröktől fogva kiválasztott, Ő az, aki elhívott, Ő az, akitől még a hit is származik, Ő tesz arra is képessé minket, hogy vágyódjunk a bűntől szabadulni, és tiszta, szent életet élni. Isten munkálkodik értünk is, bennünk is. A mai ige nagy üzenete pedig az, hogy Isten nem végez fél munkát. Amit Ő elkezd, azt véghez is viszi. Ezen a ponton ismét lehet az emberi logikából kiindulva okoskodni, akadékoskodni, bölcselkedni, lehet a kérdést abba az irányba vinni, hogy akkor bármit tehet az ember, mert Isten akarata lesz meg, de ezek a hozzáállások alázat, hit és lelki felülről jövő világosság nélkül vakvágányok. Valahogy úgy van ez, ahogyan néha látjuk az emberek elfogult és felszínes magatartását a politikában, ahol az ellenféltől jövő minden javaslat rossz, a miénk pedig jó. Aki nincs az Istentől ajándékozott új élet birtokában, az minden ige mögött problémát fedez fel, aki Isten gyermeke az mindenikben gyönyörködik. Nekünk örömezenet ez a mondat, biztosíték arra nézve, hogy nem saját képességeinket, vagy azok hányán múlik küldetésünk teljesítése, lelki fejlődésünk és célba érkezésünk garanciája is Istenünknél van. Eszébe nem jut Isten gyermekének lazítani, könnyen venni a hitéletet, mert Isten munkálkodik, hanem tudva azt, hogy Isten engem olyanná alakít, amilyennek Ő szeretne látni, még nagyobb örömmel, szent türelmetlenséggel, de mindig az ÚR Lelkére figyelve engedjük, hogy vezessen, alakítson, megszenteljen. Legyen áldott mindezért szent Neve.

2011. november 25. – péntek

Mózes ötödik könyve 5,29: Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem.

Ritka pillanat ez, érdemes megjegyezni. Isten mondja népéről, hogy rendben van a szíve. A tíz ige hangzik el az előző versekben, a kijelentést egész Izráel hallja, s közben látja a tüzet Isten hegyén. Megrémül a nép, s azt mondja Mózesnek, hogy vele beszéljen Isten, Mózes pedig közvetítse az ÚR üzenetét. És elhangzik a nép részéről egy csodálatos fogadalom, azt mondják, hogy amit Isten üzen Mózes által, azt ők meghallgatják és megteszik. Pont. Nincs hosszú ígéretés, sok magyarázat, hanem egyszerű, érhető, világos elkötelezés: Amit Mózes mond, az Isten üzenete, azt meghallgatjuk, s megtesszük. Isten rögtön válaszol, s így olvassuk mai igénkben ezt a ritka értékelést, hogy maga Isten azt állítja népéről, hogy félik az URat, és mindig ilyen szívet kíván a nép részéről. Igen, van ilyen pillanat, amikor nagyon közel van Isten, amikor a választott nép elkötelezi magát Isten szavának önkéntes követésére. Ez mindenkinek jó. Isten erre teremtett, erre hívott el minket, és hisszük, hogy örömmel mondja ki, hogy jól vagyon jó és hű szolgálom. Ő nem gyönyörködik a bűnös halálában. Melyik szülő, melyik tanár ne szeretné gyermekét dicsérni a feddés helyett. Öröm van a mennyben, mikor valaki jó útra tér. És ez jó a népnek is, hiszen amikor engedelmeskedik Teremtőjének, akkor nem jár bűnben, nem rejtőzik Istene előtt, mint az első ember, nem retteg amiatt, hogy vajon mi lesz most. Mennyire másként megy haza az iskolából a gyermek, amikor jó minősítést kap. Ilyenkor mondja a szülő: ugye, hogy lehet, csak így tovább. Isten is ezt mondja, bárcsak mindig ilyen lenne az Ő népe. Istennel szeretném mondani magamnak is, bárcsak mindig ilyen indulat és szándék lenne szívemben, hogy Isten szavának engedelmeskedjek. Ebben is Te segíts, Istenem,

2011. november 26. – szombat

Jóel próféta könyve 2,23: Vigadjatok és örüljete, mert Istenetek, az ÚR megadta nektek a szükséges esőt, záport hullat rátok ősszel és tavasszal, mint régen.

Sokan szeretnék, ha ezt az ígét alkalmazni lehetne szó szerint és rögtön. Lassan több, mint négy hónapja nem esett az eső vidékünkön, elmaradtak az őszi szántások, és értelemszerűen a vetések s. A kutakból kiapadt a víz, szívünk összeszorul, mikor látjuk naponta, hogyan járnak sokan szekerekkel és azokon hordókkal, szerte a határon, hogy keressenek vizet, mert az állatoknak falun sok víz kell. De az ivóvízzel is rosszul állunk, már ezt is egyre nehezebb megtalálni. Ezért érint minket nagyon személyesen Istennek ez az ígérete, melyet a próféta által üzent népének. Azt viszont nem szeretnék, ha az egész Jóel könyve rajtunk is beteljesedne, és szívesen megfeledekezünk arról, hogy ezen ígéretet Isten napjának ítéletéről szóló prófécia előzi meg. Azt nem akarja senki, hogy megtörténjen, amiről a próféta ír, amikor azt mondja, hogy *elpusztult a mező, gyászol a termőföld, mert elpusztult a gabona, nem termett must, oda lett az olaj.* És Jób vallomása is távol van tőlünk, nem gyakran mondunk mi olyat, hogy a jót elvettük, a rosszat is el kell vegyük Istentől. Pedig a jót elvettük, ha a föld gyümölcseire gondolunk, rég nem volt olyan gazdag év, mint a mostani, amikor mindenkinek sok gabonája lett. Ez azonban nem indított mindenkét hálaadásra, sem a szegények iránti irgalmasságra, nem lettünk jobb emberek, nem imádtuk ajándékozó Istenünket jóságáért. Most azonban, mikor nehezebb idők járnak, nagyon jól fogna a segítség, arra kérjük Atyánkat, árasszon ránk is esőt, ahogy azt a régi időkben tette. Isten nagy irgalma és kegyelme mindezek ellenére könyörülhet rajtunk, megszegyenítve minket, az Ő földi áldásai által sokadjára is megbizonyíthatja, hogy nem vétkeink szerint cselekszik velünk. De ugyanígy lehetséges az is, hogy erre még várunk kell, mert a földi áldás megvonása által szeretne Istenünk még elgondolkoztatni minket, tanítani, nevelni akarata szerint. Az viszont biztos, hogy azért nincs még végünk, mert nagy az ÚR kegyelme, mert terve van még velünk, mert miután megdorgál minket ugyancsak saját érdekünkben, elhozza megfelelő időben azt is, amikor érvényessé lesz az ige, vigadni és örülni lesz alkalmunk, Isten gondviselésének megtapasztalása után. Istenünk akarata legyen meg, könyörüljön rajtunk az ÚR, és hozza el az áldás idejét.

2011. november 27. – vasárnap

Mózes második könyve 19,4: Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.

Amikor az anyamadár repülni tanítja kicsinyeit, nagy figyelemmel követi őket, s amikor azok elfáradnak, alájuk repül, s szárnyaira veszi őket, hogy ne zuhanjanak le. A gondoskodás, figyelem, gyöngédség különös jele ez. Isten azt mondja, hogy Ő is így vigyázott népére a pusztai vándorlás idején. A madárfióka, miután néhányszor megtapasztalta, hogy nem zuhan alá akkor sem, amikor nincs már ereje a repüléshez, megtanulja, hogy megbízzon az anyamadár szárnyaiban, ott számára biztonság van, és meg fog érkezni a célhoz. Már a negyven éves vándorlás kezdeti idején sokszor volt Isten népe olyan helyzetben, melyből emberi erővel nem lehetett kikerülni, tovább lépni, esetleg megszabadulni. Hasonló helyzetben minden más nép elpusztult, elveszett, őket azonban Istenük hordozta, csodák által gondoskodott róluk. A múlt tapasztalata a jövő reménységének alapja kell legyen. Előttük még hosszú út áll, lesznek még nehézségek, sokszor érzik majd azt, hogy erejük nem elég ahhoz, hogy megmaradjanak, vagy tovább menjenek. Aki tanult a múlt tapasztalataiból, aki látta és megtapasztalta Isten hatalmát és gondviselő szeretetét, az bizalommal tud előre tekinteni, van reménysége a jövőre nézve, és nem a maga erejére alapozza a jövőt, a megmaradást, hanem az ÚR gondviselő szeretetére. Ezért szerepel olyan gyakran az Írásban a felszólítás, hogy emlékezzen a nép Istenének tetteire, s ezek okára, az Ő szeretetére, kegyelmére, gondoskodó gyöngédségére. Ez a mi feladatunk is a mai napon, amikor minden pillanatban újabb okait sorolja a környezetünk annak, hogy kétségbeesünk, amikor minden zuhan körülöttünk, és a magunk erejével mi sem maradhatunk meg. Isten, aki mindeddig hordozott minket, ma sem feledkezik meg az övéiről, a holnapunk egyetlen biztos alapja az Ő gondviselő szeretete. Bíz Rá magad.

2011. november 28. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 2,14: Mert ő a mi békességünk.

Jézus Krisztus egyik közismert neve az, hogy Békesség Fejedelme. Ő az, aki megbékít. Az első és legfontosabb békesség, amit Krisztus munkál számunkra, az Istennel való megbékélés. Mert a bűnben született ember Istennel nincs kapcsolatban sem, békességben sem, az ÚR Jézus pedig áldozata által megtisztított minket minden bűntől, és ez által alkalmasakká váltunk az Istennel való találkozásra, közösségre, megbékélhetünk Istennel. Aztán aki megbékül Istennel, az megbékül embertársaival is. Mert attól kezdve másként látja környezetét, az embereket, látja azokat, akik még távol vannak Istentől, ahogyan ő is volt annak előtte, és vágya az lesz, hogy azok is megismerjék Istent. Az, amivel bántják, már tudja, a bűn következményei, s nem háborút kell indítani embertársaink ellen, hanem segíteni kell nekik, hogy ők is eljussanak a békességre. Nem utolsó sorban megbékül az ember önmagával. Ez nem belenyugvás bármilyen állapotba, de belső csend, összhang, békesség, kiegyensúlyozott élet.

Az efézusi levélben mégis egy másik békességről is szó van, amit Krisztus szerzett, mégpedig a zsidók és a zsidók által pogányoknak nevezett nemzetségek között. Krisztusban nincs többé zsidó és görög, hanem mindnyájan egyek. Mert Krisztus által van üdvösség zsidóknak, pogányoknak, mindenkinek, aki elfogadja az Ő megváltását. Nincs többé ellenségeskedés, mondja az apostol. A történelemből azt mondhatjuk, hogy mégis van. Azok a nemzetségek, melyek évszázadok óta egymással feszült viszonyban vannak, nem igazán élnek ma sem békességben, akár csak Európában fel lehetne sorolni egy tucat ilyen hagyományos ellenségeskedést. Pedig ezek a nemzetek többségükben mind keresztyének. Addig nincs békesség, míg azt nem Krisztusban keressük. Emberileg lehet szerződést kötni meg nem támadásról, lehet ideiglenesen elásni a csatabárdot, pillanatnyi érdekek szerint, vagy a kulturált viselkedés követelményeinek engedve, de igazi megbékélés, elfogadás csak Krisztusban van. Ő

a mi békességünk. Adja Istenünk, hogy ne csak ideiglenes fegyverszünet legyen, hanem ismerje meg minden ember, és minden nemzet az igazi békességet, mely Krisztusban mindnyájunké lehet.

2011. november 29. – kedd

Példabeszédek könyve 7,2: Tartsd meg parancsaimat, hogy élj, tanításomat őrizd, mint a szemed fényét!

Három magyarázási lehetőséget olvasok ki az igéből, mindhárom üzenetet közvetít. De lehet, hogy négy, vagy több értelmezés is van, és mindez csak abból a szempontból, hogy ki kinek mondja a fenti mondatot. Így tanítja az apa a fiát, akit szeret, annak érdekében, hogy az megállja majd a helyét, amikor felnő. De lehet ezt kiterjeszteni, így tanítják az idősebbek, tapasztaltabbak, a nép vezetői a fiatalokat, akiket igyekeznek legjobb irányba vezetni. De tudjuk, hogy ezt a könyvet bölcs Salamon írta, tehát a bölcs király szavait fedezzük fel benne, melyekkel elkészíti a jövődő uralkodóit a nép helyes és bölcs vezetésére. Leginkább mégis Isten szólítja meg az ige által az övéit, mert meg akarja őket tartani az igazi életre, mert az Ő szavának megtartása által nyerhetnek áldást és életet minden időben Isten gyermekei.

Ma az Újszövetséget is ismerve kérdések fogalmazódnak meg bennünk. Miért ragaszkodik Isten, hogy népe tartsa meg parancsolatait, ha a parancsolatokat senki nem tudja teljesen és igazán megtartani, ha a parancsolatok célja „csupán” az, hogy tanítómesterként Krisztushoz vezessenek? Túl azon, hogy az ilyen kérdések mennyire mai logika szüleményei, és van-e jogunk feltenni, még azon is gondolkodhatunk, hogy ha nincs a Törvény, Isten parancsolatai, mi lett volna a választott néppel, és mi lett volna az ószövetségi időben az, ami az eljövendő Messiásra utal. Nem utolsó sorban Isten parancsolataira gondolhatunk úgy is, mint Isten kijelentése, Isten Szava, ez pedig akkor már nem csak a Mózes által adott rendelkezéseket jelenti, hanem Isten minden időben adott üzenetét, melynek megtartására, értékes kincsként való megőrzésére mindnyájunknak törekedni kell. Újra azt kell mondanunk, hogy aki nem ismeri sem Istent, sem az Ő szavát, az kifogásokat talál, okoskodva kérdez. Aki viszont megismeri Isten kijelentését, annak gyönyörűsége lesz abban, mint a leghosszabb zsoltár gyönyörű bizonyágtételében is olvashatjuk azt. Isten szava érték, kincs, gazdagító áldás az Ő gyermekeinek. Mennyire ragaszkodsz az Igéhez?

2011. november 30. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 48,18: Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.

Korunkban a jólétet és az igazságot nem szokták kapcsolatba hozni Isten parancsaival és az engedelmisséggel. Noha a panaszkodás ma nagyobb, mint valaha, a jólét még mindig messze túlhaladja bármelyik eddigi kor emberének elképzelését is, életmódját is. Ugyanakkor az egyik legfontosabb ideál, törekvés szinte minden ember számára az, hogy a jólétet gyarapítsa. Arról már külön kellene gondolkodni, hogy az, amit jólétnek gondol legtöbb ember, az gyakran csupán sok felesleges, néha káros dolog birtoklása. Az igazságot is egyre több ember áhítja, annak hiányáról sok híradást hallhatunk naponta. Arról vannak meggyőződve sokan, hogy ezek elérése érdekében le kell cserélni az ország vezetőit, mert ha megfelelő emberek lesznek az élen, jó törvényeket hoznak, azokat betartatják, akkor fellendül a gazdaság, jobb lesz az életszínvonal, igazságot szolgáltatnak mindenkinek különbség nélkül. Azokról, akik hamis módszerekkel akarnak jólétet, igazságot, most nem beszélünk.

Isten gyermekeiként mi tudjuk azt, hogy Isten nélkül semmit sem tehetünk. Mégis, sokszor az Ő segítségét arra kérjük, hogy megvalósítsuk álmainkat, minél kényelmesebb életet biztosítsunk

szeretteinknek, önmagunknak. Az igazság eléréséről is sok emberi elképzelésünk és sajnos, kísérletünk is van. Szívesen idézzük a Hegyi beszédben elmondott csodálatos ígéretet, de nehezünkre esik a földi szükségek keresése előtt Isten országát keresni teljes szívvel, és az Istenünk gondviselésében való bizalommal. Az ószövetségi nép ebben az ígében már csak annak okát hallja, amiért nem tapasztalhatták meg a jólétet és az igazságot. Nekünk pedig azért íratott meg, hogy ne járjunk úgy, mint ők, hanem figyeljünk Istenünk szavára, engedelmeskedjünk az Ő akaratának, Tőle fogadjuk el mindazt, ami valóban szükséges a földi életben, Tőle és Vele tapasztaljuk meg az igazság áradását. Vele élve nem fölösleges dolgok hiú tulajdonosai leszünk, hanem jólétben élünk. Nem földi, ideiglenes, relatív igazságok közelébe jutunk majd, hanem megismerjük azt, aki Maga az Igazság, mi is igazakká leszünk Általa, és árad majd az igazság, amint azt Istenünk ajándékozza nekünk. Földi kincsek miatt rettező világunkban tanítson meg mennyei Atyánk figyelni az Ő parancsaira.